

Dora & Pablo

Klik klik

Bijna elke avond loopt Dora door de mistige straten van Parijs. Klik... Krrr... Klik. Het geluid van haar fotocamera vult de stilte.

Dora durft met haar lens heel dichtbij mensen te komen. Ze maakt foto's van kleine dingen: rimpels, handen, ogen...

In haar fotostudio knipt ze de foto's in stukken en plakt ze weer aan elkaar, maar dan anders. Zo ontstaan er vreemde beelden. Een hand wordt een schelp, een gezicht een mozaïek...

De ontmoeting

Op een zonnige middag zit Dora op een terrasje in Parijs. De zon speelt met de schaduwen op het plein. Haar camera ligt klaar, naast haar koffie.

"Perdón, ¿eres fotógrafa?", vraagt een stem plotseling in het Spaans. "Ben jij fotograaf?"

Dora kijkt op en ziet een man met een brede neus en donkere ogen. "Sí, soy fotógrafa", antwoordt ze in het Spaans. "Ja, ik ben fotograaf" (dat leerde ze toen ze in Argentinië reisde en werkte). De man glimlacht. "Soy Pablo". "Ik ben Pablo." Hij gaat tegenover haar zitten. "Ik denk dat foto's verhalen vertellen, net als mijn schilderijen."

Vanaf dat moment ontmoeten Dora en Pablo elkaar vaak. Ze leren elkaar anders naar dingen te kijken. Pablo schildert Dora. En Dora ... maakt foto's van Pablo's werk. Ze helpen elkaar ook om nieuwe kunst te maken.

Oorlog in Zwart-Wit

1937. Dora vindt Pablo in zijn schildersatelier. Hij is wit van woede en houdt een krant stevig vast. “Guernica,” zegt hij. Meer niet. Dora leest de krantenkop en ziet foto’s van het door bommen verwoeste dorp.

“Je moet iets doen!” zegt ze. Pablo zwijgt. Zijn ogen zijn donker. Dan pakt hij een kwast.

Dora is bijna elke dag in het atelier nu. Ze ziet hoe een groot doek vol komt met scherpe lijnen en kapotte lichamen. Pablo schildert in zwart en grijs, net als de oorlogsfoto’s van Guernica in de krant. Alles ziet er rauw en scheef uit, alsof de pijn van het doek af spat.

Af en toe maakt Dora foto’s van hoe het schilderij groeit. Na zes weken is het schilderij klaar. Het heet Guernica en reist niet veel later de wereld rond als protest tegen de oorlog in Spanje, maar ook elders.

Terug oog in oog

Jaren later is Dora in New York. Ze loopt – nog steeds met haar camera – door de drukke straten van de stad. Zomaar, zonder plan, besluit ze een museum binnen te gaan. Ze loopt door de zalen, langs bekende en onbekende schilderijen, tot ze plotseling oog in oog staat met ... Guernica.

Haar ogen gaan over het grote schilderij dat ze zo goed kent. Het schilderij dat ze heeft zien groeien en dat ons herinnert aan het belang van vrede.

En toen... zag ze het. Een klein detail dat ze nooit eerder zag, verstopt tussen alle figuren. Nog een boodschap van Pablo?